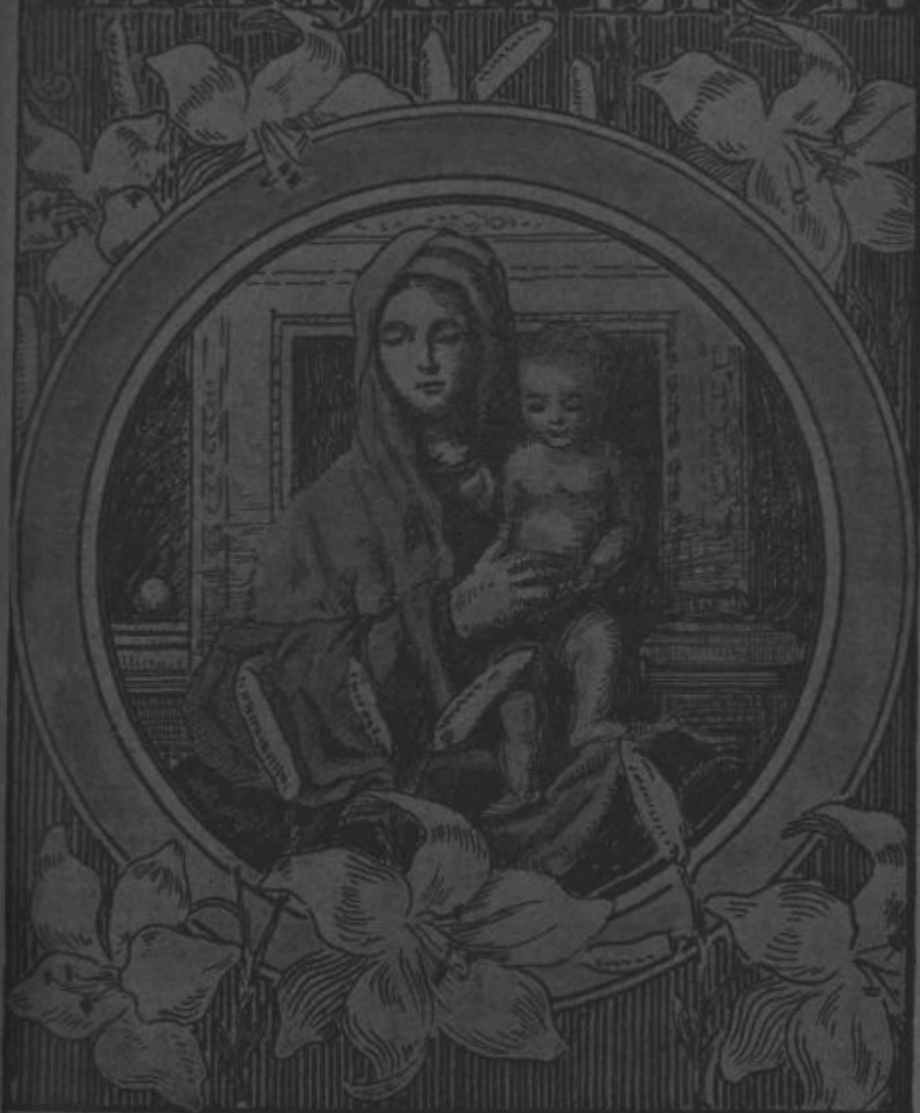

MARIJIN LIST.

XXVIII. Letnik.

Štev. 3.

1932. marciuš 8.

Vrednik i izdajateo

KLEKL JOŽEF, vp. piebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina.

PETER DOMAČIN, 1924.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren Hahn Izidor v Murskoj Soboti.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečenik. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja 1. 1904. dec. 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Vrečuje i izdava ga z dovoljenjom višje cerkvene oblasti
KLENK JOŽEF, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija;

I. Cena v Jugoslaviji na skupni naslov, če najmenje pet komadov hodt na eden naslov: na mesec eden dinar, ali 12 dinarov na leto. Z tov naročninov je z ednim poštnina za kalendar Srca Jezušovoga tudi plačana. Za to naročnino dobi vsaki naročnik mesečno na lepom papiri 20 stranski Marijin List, na konci leta pa veliki kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto.

Cena na posamezni naslov, če na eden naslov hodt menje kak pet komadov, je 15 Din. na leto. Za to ceno dobi naročnik poleg mesečnoga Marijinoga Lista ešče kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto na konci leta.

II. Cena v inozemstvu, to je prek mej Jugoslavije je: z Novinami i mesečnim detinskim listom: „Marijikinim Ogračekom“ letno 100 Din. Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“, dobi vsaki naročnik na konci leta brezplačno i poštnine prosto. Če se pa prek mej Jugoslavije samo Marijin List naroči, je cena toga z kalendarom Srca Jezušovoga, „Marijikinim Ogračekom“ i knjižicov „Priprava na srečno smrt“ 40 Din. na leto poštnine prosto.

Naročnina se mora proti naprej plačivati: doma mesečno, iz inostranstva pa do konca marca vse!

Važno za domače naročnike, šteri majo na skupni naslov naročen Marijin List! Naročniki, ki majo v Jugoslaviji na skupni naslov naročen Marijin List, če si naročijo vsi iz vsej far, nesamo iz edne, tudi Novine, dobijo vse naše spise: Novine, Marijin List, Marijikin Ograček, kalendar Srca Jezušovoga i „Pripravo na srečno smrt“ za 30 Din. letno, to je na mesec njim pride za plačati samo 2 Din. 50 par. Najmenje 5500 bi pa moglo biti takših naročnikov.

Marijin List je priloga Novin, kak i Marijikin Ograček, šteri je priloga M. Lista.

Vredništvo in uprava Mar. Lista v Črensovcih, Slov. Krajina, Jugoslavija.

Odpustki križne poti.

Papa Pij XI. so določili sledeče odpustke za pobožnost križne poti:
a) Na den telikokrat popolen odpustek, kelikokrat se opravi križna pot;
b) popolen odpustek, če se te den prečistimo še posebi;
c) popolen odpustek v meseci tisti den, gda se prečisti, če se prle opravi v meseci 10-krat pobožnost sv. križne poti;
d) nepopolen odpustek deset let i deset štiridesetnin pri vsakoj postaji, če se ne opravi cela križna pot. K zadoblenji tej veliki odpustkov nikaj drugo ne potrebno, kak od postaje do postaje iti i premišlavati od Kristušovoga trpljenja.

Dari.

I.

Na „Dom sv. Franciška“ v Črensovcih so darovali v Din. sledcči: Beltinci: Smej Štefan 10, N. prosil pozvanje svojemi sini po božoj voli 100 l. roža Brezovica 10, Š. M. Gančani v zahvalo sv. Antoni 10, N. Nedelica 20. Vrečič Roža nabrala v Prosečkoj Vesi 15, krumpļi odani 50, Žalig Giza V. Polana 10, Šoltič Imre Streholinci 5, Horvat Janoš i Marko nabrala v Trnji 184, N. Hotiza v zahvalo B. D. Marji. 100,

Sömen Bara Žižki 20, na prošnjo starišinov je družban Horvat Matjaš nabralo v Črensovcih na gostüvanji pri Horvat Jožefi 30, pri Hajdinjak Mariji pa 10, Melinci: N. 3, Glavač Roza 5, Forjan Roza 3, po 1 din.: Majcan Martin, Kociper Anika, Duh Marija, Sobočan Marija, Jerič Ivan; po 50 par: Jerebic Kata, Trtnjek Franc, Mesarič Marija, Horvat Jožef, Tkalec Verona, Bagari Verona; po 2 din.: Glavač Ana, Jerebic Bara, Forjan Marija, Petek Ana; Baša Marija 1 50, Gerič Ignac 2 50, Pal Štefan 1 50, Jerič Matjaš 4, Cigan Verona z Črensovec nabrala v Logarovcih 33 25, darüvali so: Štuhec Franc 6, Štuhec Ana 1 75, Kosi Matjaš 4, Jureš Jozefa 2, Vrbnjak Franc 2, Magdič Marija 4, Stanko Franc 4, Babič Marija 2, Marinič Janoš 1, Vražič Mihal 2 50, Kovačič Franca 2, Žalig Kata 2; Črensovci: Cigan Terezija za odanoga purana 56, Pintarič Štefan 10, Cigan Angela 4, Cigan Trezika 4, N. 1 25, N. v zahvalo za zdravje deteti 10, Horvat Ivan, nam. kralj. notar Sobota 30, Horvat Albina učiteljica D. Lendava 15, Levašič Katica nabrala v D. Lendavi 258 50, Gruškovnjak Štefan Beltinci 10, na gostüvanji Flisar Leopolda i Kuzmič Marije v Korovcih nabralo Kuzmič Mihal 62, Franko Lujza Rankovci 10, Prša Ivan z Žižkov nabralo na gostüvanji pri Hajdinjak Geti v Črensovcih 20, Horvat Janoš i Marko nabrala v Trnji 25, Gaber Peter Blejska Dobrava 7 50, obresti v Kmečkoj posojilnici 63, v Prekmurskoj Banki 851 44, Graj Kata Črensovci 115, D. Lendava: Dr. Peterlin Maks. kr. notar 100, Sok Anton živinozdravnik 10, Geder Ana 5, Farapin Lovro 10, Toš Hermina 5, Vortman Gizi 1 i Fana 2, Flisarova 1, Magyarova 1, Sever Marica 2, Vortman Sidi 1, Tomka Helena 1, Arnstein Benč 1, Šolske sestre 10, Obresti od peněz za šume M. Lista posojenih od 15. okt. do 31. dec. 2498 96, Mlinarič Marija Sr. Bistrica 4, Cigan Marija Vučkova Sr. Bistrica 2, Virag Lena Odranci nabrala 15, Matko Marija Odranci nabrala 23, obresti knjige „deteta Marijike“ 51 54, obresti knjige potpora za slepe 82 64, Dr. S. Brandieu zdravnik M. Sobota 50, Sapač Janoš Dankovci 67, Alois Žbül Srdica 35, Kološa Aleksandr M. Sobota 5, M. K. Žiški v zahvalo, ka stvar zdrava ostala 20, Žoldoš Matjaš i Horvat Marija Trnje pri pogodbi v zahvalo za poravnanje 100, Špiclin Ana i Matilda Črensovci prosita po sv. Družini pomoč 100, Lutar Števan Gorica prosi za zdravje žene 10, Jankovič Marija Zemun prosi za pok. mater Levašič Verono 50, N. N. G. 20, N. N. Sr. Bistrica v zahvalo za dobljeno zdravje i prosi blagoslov pri živini 20, Vučko Aga D. Bistrica prosi po M. Pomočnici za zdravje pri očeji 10, ista za mir i blagoslov pri hiši 10, ista za moža v Canadi 10, Ozmec Ivan nabralo na Melincih 28, Kerec Alojz Marienval 22, N. N. Beltinci 50, Horvat Kati na Hotizi so po 10 Din. sledeči darüvali: Horvat Kata, Ftičar Roza, Ftičar Štefan, Kozlar Marija, Ftičar Matjaš, Kolman Jožef i Marija, Ftičar Marija, Zenkovič Marija (z Kapce), Farkaš Martin; Virag Leni v Odrancih so darüvali: Kavaš Magda, Poredoš Ana, Copot Kata vsaka 3 Din., Copot Julia-Verona- Ana, Raduha Andraš, Kolenko Verona, Škalar Orša vsaki 4 Din., Kavaš Marija i Matko Marija vsaka 1 Din.; Matko Mariji v Odrancih so darüvale: Smej Treza 3,

Dominko Marija 10, Zver Kata 4, Ferencek Ana 3, Virag Jelena 3; Sobočan Štefan i Stanko Martin nabrala v Trnji 97-50, Zrim Marija Trdkova v zahvalo za dobleno zdravje 20, Slanička kolonistka Mostje 5, Vrečič Verona i Marija pa Grah Cecilija v zahvalo za dobleno zdravje vsaka 20, na gostovanji pri Cigan Ivani v Črensovcih N. darüvao 50, Farkaš Magda Hotiza v zahvalo ka stvar dobro odala 10, Žižek Martini na G. Bistrici so lani darüvali sledeči: Horvat S. Kata 20, Horvat S. Ignac mlajši 10, Horvat S. Ivan 10, Glavač Iván 10, Balažic Dani 2, Šömen Jožef 10, Raj Jožef 10, Zelko Ignac 10, Raj Marija r. Žižek 10, Ivko Števan 20, Ivko Jožef 5, Žižek Martin 10, Raj Števan 22, Rajtar Jožef 2, Ivko Ignac 10, Magdič Franc 1-50, Vučko Martin 10, Škafar Marija 5, Kustec Števan 20, Kohek Marija r. Kustec 20, Horvat Verona r. Kocet 6, Krampač Števan 10, Krampač Marija r. Kohek 10, Kustec Roza r. Krampač 10, Vučko Ivan 5, Prša Ivan 5 Din. — *Oča sirot povrni, vsem obilno! Odbor.*

II.

V tretjeredniškoj sküpsčini Srca Jezušovoga v Črensovcih so v Din. darüvali 1. 1931. sledeči: Vuk Lena Chicago 200 na sirote, Jeneš Marija Toronto 55 na sirote, dva kalendara odaniva 10, tretjeredniki: Žižki 53 50, Trnje 16 50, Črensovci 33, tretjerednice: D. Bistrica 80, na hoštije 17, Gomilica 50, G. Bistrica s tretjeredniki 123, Črensovci 140, Renkovci 28, Nedelica 39, Sr. Bistrica z tretjeredniki 33, Žižki 281-15, Trnje 81-25, Cigan Marija i Kata Sr. Bistrica 10, Zelko Albina Črensovci na hoštije 10, tretjeredniki i tretjerednice z Mostja 22. *Sküпно darüvano: 1283 Din. 40 p.* — *Stroškov bilo v Din.:* 1. 1930. več potrošeno kak dobleno 57-13, knige družbe sv. Mohora 20, dar i naročnina na Dühovni Vestnik, glasilo voditeljstva 52, Odmeva i Zamorčka 2 z kalendari 50, 3 Glasniki Srca Jezušovoga 45, 2 Bogoljuba 40, poštnina od mohorskih knjig i pošiljanja penez 3 25, 70 Cvetja 1065 Din. *Sküпно potrošili 1332 Din. 38 p.* — *Več izdali kak dobili 48 Din. 98 p.* — Z toga obračuna vidite tretjeredniki, dn nismo niti pare mogli dati sirotam ali na cerkev, vse je potrošilo Cvetje. Sirotam smo dali pomoč od Doma sv. Frančiška, na hoštije smo pa na račun letošnjega leta že naprej dali 100 Din. ka je zato že naprej dug. Z toga dvoje morete sklepati tretjeredniki i tretjerednice: 1. da ki neste ešče dali svojega letnoga dara, ga kemprle poklonite i da si Cvetje sami naročite i plačate, ki je ščete šteti, iz sküпne blagajne neje mogoče to včiniti.

Naznani se nadale trdtjemi redi, da mamó v našoj knižnici dosta lepoga čtenja, omar je pun. Zglasite se vsako nedelo po večernici pri Hozjan Marki kovači v Črensovcih, gde vam posodita čtivo našiva knižničara: Horvat Anton i Cigan Matjaš. — *Vodstvo tretjega reda sv. Frančiška v Črensovcih.*

Pošta.

D. H. Slovenskeves. Ka ste više dobili listov, ne trbe nazaj pošilati.

XXVIII. Letnik.

Štev. 3.

1932. marciuš 8.

Marija naša mamika.

Za 25. marc.

*„Zgled sem vam dao, da bi tudi vi delali, kak sem vam jaz
včino“.* (Jan. 13—15)

Ka nam je Jezuš dobroga včino!? Življenje mamu od nje-
ga; blagoslov nam je on prineseo; odpuščenje, je njegovoga
Srca delo; srečna smrt izvira iz njegovih ran; srečni, večni ži-
tek on deli. Vse, ka uživamo dobroga na tom i drugom sveti v
dúši ali teli, v vrednosti ali dobrom imeni, vse je sad njegovoga
prebridkoga trpljenja. Brez njega nemamo ničesa, v njem ma-
mo vse. Da, dragi kristjani, vse mamu od njega, jedino od nje-
ga — a izključno po Mariji. On je naš postao po Mariji i vse
dare svoje nam deli tudi samo po Mariji. To je tisti zgled Je-
zušov, ki ga moremo posnemati: delimo sebi i drugim vse do-
brote po Mariji; kak Jezuš, tak činimo tudi mi. Vse svoje za-
deve, časne i večne zročimo Mariji i srečno, dobro rešitev svo-
jih časnih i večnih zadev priča: ujmo od Marije. Tak je delao
Jezuš, tak delajmo tudi mi. Dober Jezuš, Marije Device boži
sin, ki v svetom tabernakli prebivaš i nas gledaš, blagoslovi
naše reči, da se bomo po njih navčili na posnemanje tvojega
zgleda, da bomo vse svoje zadeve izročili tvojoj i našoj mami-
miki, Materi Mariji, v srečno rešitev.

Naše življenje je puno bridkosti i težav. Zemlja, ki ma te-
iko privlačnosti na sebi, teliko lepote kljub preklestvi, ki jo je
zadelo, neje naša domovina. V pregnanstvi smo na njej i se
paščimo v boljšo domovino. I v tom pregnanstvi nas obdajajo
same težave, same nevole. Preži na nas nesreča v teli i v dúši,
v vrednosti i dobrom imeni. Telo preganjajo bolezní, dúšo dvo-
mi i sühota. Sledijo nam kazni, bliža se smrt, najstrašnejša ka-
zen i njena grozota: negotovost, kaj bo znami v večnosti. Skuš-
njave na greh nam ne dajo miru za en hip — povsod nevarnost
za dúšo i telo, za vrednost i dobro ime, predvsem pa nevarnost
za največše húdo na zemli: nevarnost smrtnoga greha i večno-
ga — večno nesrečnoga žitka, to je pogübljenja. Edini, ki nam

v vseh teh skušnjavah, poizkušnjah, bridkosti i težavah more pomagati, je Bog. Kak nam pravi sv. Pismo: „Če bi Gospod ne bi bil z nami, kda so se ljudje zdigavali proti nam, bi nas mogoče žive požrli; bi nas mogoče voda požrla, kda je naša duša skoz deročo vodo hodila, mogoče bi šla naša duša skoz neprenesljivo vodo.“ (Ps, 124. 2–5.) Ali Gospod je znami, ar nam je dao svojo lastno mater za mater, da mamó tisto ljubav i pomoč za žitek i smrt, za dobre i tužne dni svojega življenja, kak jih je meo on sam. Sv. Duh Bog nam naznanja po sv. Pavli apóstoli, da bomo ravnotak vstali vsi po Kristuši, kak smo spadnoli vsi po Adamí. (1. Kor. 15–22.) A Adam je spadno po Evi — Kristuša smo pa dobili po Mariji. Naše vstajenje, naša pomoč je tak v Marijinih rokah. I njena pomoč je splošna. Ona je mati celoj Cerkvi i vsakomi posamezniki. Ona pomaga proti vsakoj nevoli i v vsakom hipi. Ona je mati zemle, ki je njena materna hiša. Ona je gospodinja te hiše i vsaki išče pri njej, gospodinji pomoči: dete, služabnik i tudi sam hišni gospodar Jezuš. On tak žele. To je njegova sveta vola. Zato je izročó na križi njo nam za mater, njemi, ki je bio njegov namestnik, duhovnik: Janóši: *Glej mati tvoja!* Duhovnik pa zastopa vse lüdi, vse duše. Vsem je zato po Jezušovej zapovedi mati, lübeča mati Marija, ki pomagati šče i more, ar Jezuš to žele, ar Jezuš to terja od nje, ar njeno materno srce, ki je sama dobrota i vsmilenost, drugó kak smilenost deliti ne more, kak pravi sv. Alfonz Ligouri. Okolí nje se zato zbirajmo vsi: žalostni i veseli, sirmaki i bogati, zdravi i betežni, grešniki i pravični, živoči i vmirajoči — pa še mrtvi. Marija je najmre mati i kralica cele Cerkve to je vseh düš, je zato tudi očiščillšča. Svojo deco tudi v vicaj obišče. I gda notri stopi v mesto trpljenja, pride veselje v hišo žalosti. Mati je prišla dečici hladit vročino, gasit žejo, je segrevat v mrazi, tolažit v žalosti i njim odpirat vrata voze, je primle za roko i pela v nebo. Lejko ne trdi od nje Cerkev, nezmotliva zaročnica Jezušova ka je: vrata nebeska!

I da nam bo Marija v vseh zadevah, časnih i večnih, v žitki i smrti, v večnosti mati, ka nam je včiniti? Jezuš nasledüjmo! „Zgled sem vam dao, da bi tudi vi delali, kak sem jaz včino.“ Dober Jezuš, povej kakši zgled si nam dao! Kakšega?! Pokaži nam ga! Bog bi rad bi živo kak človek i išče življenje na zemli, išče mater, ki bi ga rodila. I koga prosi, da bi njemi dala življenje;? Ka nam veli sv. Pismo! Koga je poslaó i kam pred sebov z tov prošnjov! Nadangela Gabriela, ki stopi v globokoj poniznosti pred Devico Marijo i jo prosi, da bi ga sprejela za sina! „Sina boš rodila i boš imenüvala njegovo ime Jezuš“ — to jo prosi! I ona ga sprejme: fiat, naj bo, zgodi se! Jezuš je dobo mater mi pa njega, da bi ž njim tudi njo dobili. Viš duša, življenje išče Jezuš pri Mariji! Pri njej je išči tudi ti! Zato jo le z vüpanjom prosi v bolezní: zdravje betežnikov prosi za nas! Zato jo le prosita stariša oča i mati, naj dete, ki vama ga je Bog nameno dati, naj je da po Mariji, ka bo sad vajinoga tela Marijino dete pad njeno posebno obrambo izročeno! Najbole pa prosimo vsi življenje duše, življenje milosti po Mariji.

Jezuš se je na svet narodo kak vsaki človek brez obleke. Dala njemi jo je Marija. Od nje jo je proso. I kda je zagladi i zažejao, je jočič proso hrano i pijačo od Marije! Siromaki gledajte zgled Jezušov! Gledajte sirote brez oče i matere zgled Jezušov! Hrano, obleko prosi Jezuš od Marije! Včite se od nje-
ga i prosite vse od Marije! Pride v nevarnost, mora bežati pred krutim Herodom! ? Kam se obrne za pomoč, ki je vsegamogočen! ? Krščeniki, vsegamogočen Bog nam dava zgled, ki bi si mogo pomagati na sto čudni načinov, vsegamogočni Bog se zgrabi za šinjek svoje mamike Marije i jo proseč pogledne v oči pa njoj šepeče: mamika reši me! I ti zbegana, skušavana, ponesrečena, ogrizava duša, ne boš toisto včinita? Ne boš i ti prejela tvoje mamike Marije za šinjek? Ne boš njej pogledala v oči i jo prosila: reši me, pomagaj mi! ? Sam Jezuš ti zapovedava to: „Zgled sem vam dao, da bi tudi vi delali, kak sem vam jaz včino.“

Jezuš pride na zgübo. Sam je šteo to, nam naj pokaže što ga najde. Najde ga, ki ga išče z Marijov. „Sinek, zakaj si nama to včino?“ Ga pita mati. I sinek odgovori: „V hiši mojega Oče moram biti.“ Zgled nam je dao, da vsi, ki bi zgübili Jezuša po smrtnom grehi, ga v cerkvi, v hiši božoj, pri spovednici i svetom obhajili lahko najdemo, če ga bomo iskali z Marijov i sv. Jožefom. Po svetom Jožefi pribežimo vbogi grešniki k Mariji i dobimo to najvejšo milosčo sveta: stanovitnost v dobrom: rešeni bomo smrtnoga greha, če prikapčimo svojim stanovitnim molitvam tudi zatajüvanje, predvsem zatajüvanje: delati vse proti svojoj voli. To je pot, po šteroj se najde Jezuš z Marijov i sv. Jožefom.

Življenje, celo preživljanje, vse je Jezuš šteo meti od Marije; a od nje je šteo meti i smrt pa večni žitek. Zgled nam je z tem dao, da i mi prosimo srečno smrt od mamike Marije. Kda je v zadnjih mantraj zdihavao na križi, koga iščejo njegove potrite oči! ? Koga iščejo oči vmirajočega sinka! ? Mater. Na njo obesi svoje vgašüvajoče oči, na njo vrže svoj zadnji pogled i nato spregovori zadnjo reč: „Oča, v tvoje roke zročim svojo dušo“. Ide v večni žitek od Marije. Krščeniki! Vsi bomo vmirali, vsi bomo meli zadnji pogled i zadnjo reč — po Jezušovom zgledi naj bo naš zadnji pogled, naša zadnja reč: vse naj bo zročeno Mariji!

Psalmist, gda našteva vse nesreče, iz šterih ga je rešo dober Bog, završava svojo zahvalo z etimi rečmi: „Naša pomoč je v imeni Gospoda, ki je nebo i zemlo stvorio.“ (Ps. 124 - 8.) To mora svedočiti i naše srce. Vse smo dobili po dobrom Bogi Jezuši, ki nam je dao mater Marijo. To svedočijo naša srca. Naša telikokrat žalostna, telikokrat krvaveča, telikokrat prezküšena, telikokrat prebodjena, telikokrat se skuzeča srca edno svedočijo: *dobiti smo vsi pri Mariji pomoči!*

Vsem je pomagala. I naša hvala za to ka naj bi bila? Jezuša nasledüjmo: „Zgled sem vam dao, da bi tudi vi delali, kak sem vam jaz včino.“ On je pa vse svojoj mamiki zavüpao. Ne bilo tak velike reči i ne tak male, ka je ne bi prle njej od-

krio, njej zavūpao, od nje proso i sproso. V življenje ide z njenim privoljenjom, včiti začne potem, ka je zadobo njeni materni blagoslov i gda se v tužno trpljenje poda, ga sprevaio na križnoj poti njeno materno srce. Vse prosimo tudi mi od nje, vse začnimo ž njov, vse dajmo njej. Vsem naj nam bode mamika. Mamika tistim, ki že nemajo svoje, mamika tistim, ki jo še majo, mamika mladim, mamika starim, vsi bodimo deca, njena deca, da do nam šle Jezušove reči: „*Takših je nebesko kraljestvo.*“ (Mat, XIX. 14.)

Sv. Jožef.

„*Veren i čeden sluga, šteroga je postavio Gospod nad svojo familijo.*“ (Mat. 24. 45.) Dragi kršćeniki! Naj vi sv. Jožefa bole spoznavate i njemi pobožnost prikazūjete, zato vam želem zdaj razložiti 1. *ka je bio sv. Jožef eti na zemli, 2. ka je on zdaj v nebesaj?*

1. „*Veren i čeden sluga, šteroga je postavio gospod nad svojo familijo,*“ to je bio sv. Jožef eti na zemli. I štera je bila familija Gospodnova? To je bila nezarenska sveta familija ali družina. Kotrige te bože familije: Oča, mati i sin. Oča je bio vekivečni Oča Bog, mati Devica Marija i sin Jezuš Kristuš. Ali Oča Bog je na svoje mesto v toj familiji postavio ednoga svojega slugo, najmre svetoga Jožefa, od šteroga sam Bog to pravi, ka je veren i čeden sluga bio. Dragi kršćeniki! Bog bi se lahko poskrbo za svojega sina i za njegovo mater po čudnoj poti; ali Bog vu zveličanjli lūdi človeče delo tudi rabi, to je: tak ravna, ka naj lūdje tudi delajo za svoje odkūpljenje, naj se eti na zemli boža dela po človečoj navadi zvršavajo. Za toga volo se je Bog poskrbo za to, naj Devica Marija zaročena bode, naj ma moža, naj tak Jezuš Kristuš eti na sveti ma poštenu stan po človečem računi i naj lūdje ne ogovarjajo Device Marije, tak, da bi nezakonsko dete mela. Tak se je Devica Marija zaročila zednim svojim rođjakom, z Jožefom; i tak je po židovskoj pravdi v hižnom zakoni bila i njenoga zaročnika je pravda za očo njenoga sina spoznala. Ka je Bog sv. Jožefa posebno pripravio i odebrao za te njegov stan, to nam svedoči dnešnji sv. evangeliom. Kak lepo je to, kak velika hvala za sv. Jožefa, ka smo zdaj iz evangelioma gorčteli! Kda je naimre Jožef v pamet vzeo, ka je njegova zaročnica mati postala, kak previdno, kak pravično je ravnao! Vido je sveto obnašanje Device Marije, zato je ne vervao, ka bi ona pregrešila; da je pa te ešče nikaj ne znao od vtelovljenja Sina božega, zato je tudi ne razmo stališa Device Marije. I ka je činio? Evangelišta etak piše: „*Jožef pa nje mož, da je bio pravičen, i ne je šteo nje razglasiti, šteo jo je skrivoma odpūstiti.*“ Pravičen je bio vu vsem, to je: sveti človek je bio, zato je od drugoga ne mislo nikaj hūdoga, i zato je ne šteo, ka bi Devica Marija na kakši božen glas prišla. I Bog ga je ne nihao dugo v dvojnosti, nego po angeli njemi je nezvesto eto: „*Jožef sin Davidov, ne boj se vzeti Marijo, ženo tvojo, ar ka je*

v njej poprijeto, od Dūha Sv. je. Porodi pa Sina, i zvaio boš ime njegovo Jezuš." Dragi kršćeniki, s temi rečmi je Bog ne samo odvzeo dvojnost od sv. Jožefa, nego na znanje njemi je tudi dao njegov stan, njegovo čest; to je: postavio ga je za glavara, za očo svoje familije. Zato je sledkar, kda je Herodeš šteo vmoriti Jezuš, Bog znovič sv. Jožefi dao glas: „Stani gori, zemi dete i mater njegovo i beži v Egiptom.“ I v Egiptomi je Bog znovič njemi dao na znanje, ka so spomrli, ki so iskali življenje deteta, zato naj ide domo. I doma je tudi njega opominao Bog, naj neide nazaj v Bethlehem, nego v Nazaret. Z toga vidimo, ka je sam Bog sv. Jožefa spoznavao za očo i poglavara svoje familije; od njega je želo, naj zdržava, brani i reši Jezuš i Devico Marijo. S tem je sv. Jožef eti na sveti za Devicov Marijov to najvišišo čest zadobo. Namestnik Oče Boga je bio. Njegova dužnost je bila po očinskom se skrbeti za Sina božega i njegovo mater. I to veliko dužnost je on taki dobro zarazmo, kda je na edno reč naednok gotov bio vse povrći i v nepoznani, dalešnji orsap oditi i tak rešiti življenje deteta Jezuš. Njegova pravica je pa bila, ka je kak glavara familije lahko zapovedavao Jezuš i Mariji i njidva sta ga bogala i ljubila. S tem je sv. Jožef višišo čest zadobo od vseh patriarkov, prorokov i kralov, šteri so goreče želeli viditi Zveličitela, pa njim je ne dano bilo viditi. Sv. Jožef je pa ne samo vido, nego varvao, hrano ga. Ponaavljam, ka bi se Oča Bog po čüdnoj poti lahko poskrbo za svojega sina, lahko bi ga hrano i oblačo; ali Bog ne ravnao tak, nego to je šteo, naj Jezuš Kristuš po človečem redi raste gori na zemli. Kak srečen je bio te siromak tesač, sv. Jožef, ka je on s svojim trüdom pripravlaio vsakdenešnji krüh i gvant sini božemi, tistomi ki hrani vse lüdi i vse stvari i ki v lepoto oblači nebo i zemlo! Kak veselo, zadovolno življenje je meo te krotek, ponizen i tihi človek, kda je čüo, ka njega mali Jezuš za očo imenüje! I kak rad je opravlaio svojo prosto i trüda puno meštrijo, kda njemi je Sin boži pomagao žagati i tesati! Dragi kršćeniki! Keliko lepih návukov si lahko zemejo kršćanski očevje z pelde sv. Jožefa? Kak imeniti zgled je sv. Jožef za delavca, šteri dnesden po celom sveti samo štrajkajo i revolucijo delajo, ar so nezadovolni s svojim stanom! ar so pozabili, ka je Sin boži njihov stan najbolje zviso, ar si je delavca odebrao za hranitela, od njega je vzeo gori vsakdenešnji krüh eti na zemli? Zemelske dike i spoznanja je sv. Jožef za svoje trüde ne iskao i tudi ne dobo. Kda je Jezuš začeo svoje javno življenje, naimre predgati i čüda činiti, z toga je ni eden trak dike ne sijao na sv. Jožefa, ar je on te že vmro. Spuno je svojo zemelsko nalogo, gori je shrano Jezuš Kristuš, bio je čuvar, braniteo Sina božega i njegove matere, zato je lahko šo gori k Oči, šteroga namestniki senca je bio eti na zemli.

2. Dragi kršćeniki! Nazarenska boža familija je mala bila, samo tri kotrige je mela: Jezuš, Maria, Jožef. Ali Jezuš Kristuš je s svojim odküpitelskim delom veliko familijo spravo vküp Bogi eti na zemli. Ar Jezuš je vse lüdi, ki verjejo vu njem, po svetom krsti za božo deco odločo i za svoje brate vzeo i vsem je

svojo mater, Devico Marijo dao za mater na svojoj smrtnoj posteli, na križi. Tak zdaj boža familija na zemli vnogo milion kotrig ma, cela krščanska Maticerkev je familija boža. I kak je sv. Jožef vu svojem zemelskom življenji bio čuvar, braniteo, zavetnik nazarenske bože familije: tak je zdaj vu nebesaj tudi zavetnik ali pa patron te velike bože familije, sv. Matercerkvi. To resnico so razglasili IX. Pius papa, kda so sv. Jožefa oznanili za patrona, za branitela ali varuhača sv. Matercerkvi i kda so njemi na čast nastavili eden novi svetek pod imenom „varstvo sv. Jožefa“, šteri se obslužava po drugoj nedeli po vuzmi v sredo. Zato nas sv. Maticerkev tudi etak vči moliti k sv. Jožefi: „kak si nekda rešo dete Jezusa z največše pogibelnosti žitka, rávno tak zdaj tudi brani sv. Cerkev Kristušovo proti vsem zasidavanjom protivnikov.“ Herodeš je bio te prvi slobodnozidar, šteri je šteo odpraviti z svejta Jezusa Kristuša; i denešnji slobodnozidarci njega nasledujejo s svojimi mahinacijami, s svojim zasidavanjam proti katoličanskoj veri. Bog obdrži Kristušovo vero do konca sveta, to je gvušno, ar je to Jezus Kristuš obečao. Ali Bog to žele, naj si ljudje sami tudi pomagajo, naj se skrbijo za obdržanje božega kralstva na zemli. Za toga volo moremo častiti sv. Jožefa kakti branitela sv. Matercerkvi; zato moremo posebno vu denešnjih zmešanih časaj moliti k sv. Jožefi, naj obrani, občuva sv. Matercerkev, da njej protivniki ne bodo mogli škoditi, da njenih sinov, to je: kršćenikov ne bodo mogli zapelati na odpad i na skvarjenje. — Amen. † Saković Jožef.

Karmeličanke božega Srca Jezušovoga.

Velika redovna ustanova sv. Terezije, to je karmeličanska, je pred 35 leti dobila novo vejko v Holandiji. Odtec so se sestre že na vse kraje razširile i odprle v tej 55 letaj 50 hiš. Edno majo tudi v Zagrebi. Karmeličanski red je oster red, šteroga kotrige se posvećujejo pokori i molitvi za grešnike i kloštra ne zapustijo. A da je pa dnesden poleg pokore i molitve najbole potrebno tudi misijonsko i charitativno delo, to je delo za povrnenje zgubljenih ovčic i delo smilenosti za siromeke, zato se je ustanovila nova veka karmelskoga reda, štere kotrige zapustijo svoj klošter a ne pa njegovoga duha, kajveč, toga nosijo med širni grešni svet, da ga nazaj pripelajo Jezusi.

Glejmo mi zdaj namen *karmeličank božega Srca Jezušovoga*. Te je sledeći:

1. Posvetitev samoga sebe. Da se pa duša more kembole posvetiti, more meti istinsko želo po popolnosti i požrtvivalno lübezen. Duša, štera nema vole, ka bi postala vsaki den svetejša, Bogi dopadlivejši, ka bi si tak den za dnevom vekšo nebesko plačo spravila, ne je za red. Požrtvivalna lübezen je tista lübezen, štera je pripravna za božo čast i zveličanje duš mirno trpeti, ka njej Bog pošle, ka Bog žele od nje.

2. Zadošćenje razžaljenomi Srci Jezušovomi. Naj se da Srci Jezušovomi zadošćenje za vse žalitve i vsa sramotenja, z

šterimi denešnji neveren i pokvarjen svet Božansko Jezušovo Srce obsipava, se opravlja vsaki tjeđen en den pred Najsvetejšim Oltarskim Svestvom zadostilna molba.

3. Rešenje dš i to :

a) oskrba i odgoja siromaške i zapuščene dece, dečekcov i deklíc od 1. do 14. leta.

b) Osnovanje dečinskih domov, gde se zdržavajo mala i šolska delavska deca čerez den, odnosno zvün šolskoga včenja. V tej domaj se lahko navčijo deklíce, štere so šolo zvršile, na vsakovrstno ročno delo. Večerašnji čas je določen za fabrične delavce. Če nega fabrike, te se drugi siromaški ljudje zbirajo v tej domaj.

c) Nedelna društva za deco i mlade deklíce, v šterih društ-
vaj se mladini da celo nedelo ali v ednom časi nedele poleg poštene zabave verski navuk.

4. Tak zvane notrašnje misijonarenje doma i v inozemstvi. To misijonarenje v tom stoji, da sestre, štere so za to sposobne, obiskavajo katoličanske famillje i te pripravijo, da redno hodijo v cerkev i primajo svestva. Poleg toga se pa pobrigajo sestre, da siromaškim i betežnim familljam pomagajo z podporov.

Kak lepi, kak krasni cio majo karmeličanke božega Srca Jezušovoga. *Tolažijo Jezušovo bože Srce, podpirajo prijatele Jezušovoga Srca : mladino i siromake, rešavajo dš, posvečujajo sebe i vernost būdijo v katoličanskih družlnaj!* Slovenske deklíce! Bi se ve ne bi odzvale tem zvišenim namenom?! Prosite sv. Družino za presvetljenje, ka spoznate, če tūdi ve neste pozvane za tolažnice Srca Jezušovoga! I če začütite to pozvanje, javite se pri vredniki Marijinoga Lista!

Sveta Jezušekova Trezika išče tolažnice za razžaljeno Srce Jezušovo. Je najde v Slovenskoj Krajini?

Rožnivenec vsmilenja, ali rožnivenec presvetih ran Jezušovih.

Namesto apoštolske vere i prvih treh jagod moli :

1. O Jezuš, boži Zveličiteo, vsmili se nas i vsega sveta. Amem.
2. Močen Bog, sveti Bog, nemrtelea Bog, vsmili se nas i vsega sveta. Amen.
3. Milost, vsmilenje, moj Jezuš, v zdajšnjih nevarnostih. Pokrij nas s svojov svetov Krvjov! Amen
4. Večni Oča, vsmili se nas po presvetoj krvi Jezuš Kristuša, svojega Sina, rotimo te, vsmili se nas! Amen, Amen, Amen.

Pri malih jagodaj :

Moj Jezuš, odpuščenje i vsmilenje! — Po zaslūgaj svojih svetih ran. — (300 dni odpūstka).

Pri velikih jagodaj :

Večni Oča, darujem ti rane Jezuš Kristuša v ozdravljenje naših dšnih ran. — (300 dni odpūstka).

Na konci rožnoga venca ponovi trikrat:

Večni Oča, darujem Ti rane Jezusa Kristuša v ozdravljenje naših dušnih ran.

* *

Jezus sam je velo sestri Mariji Marti Chambon, redovnici v samostani Marijinoga Obiskavanja v Chamberiy na Francoskom, ki je vmrla v duhi svetosti 21. marca 1907., naj pogosto daruje nebeskomi Oči zasluženje njegovih presvetih ran i to pobožnost razširja. Zagotovo je:

„Vsakikrat, kda darujete nebeskomi Oči zasluženje mojih svetih ran, pridobite neizmeren kinč“.

„Ne smete ostati vbogi, ar je moj Oča tak bogat. Kaj je bogastvo? — Moje sveto trpljenje. To je vaš kinč“.

„Moj Oča ma posebno dopadenje, če njemi darujete moje presvete rane. S tem darüvanjom ga neskončno poveüčate, ar njemi poklonite nebeski dar.“

„Moje rane zdržüjejo svet.“

S tov pobožnostjov so zdrüžene jako tolažlive oblübe.

„Kajkoli me bote prosili po mojih svetih ranaj, — bote posluhnjeni. To pobožnost morate razširjavati!“

„Vse bote dosegnoli, zakaj zasluženje moje krvi ma neskončno vrednost.“

„Z mojimi ranami i mojim srcom lahko dosegnete vse.“

„Iz mojih ran prihaja sad svetosti.“

„Moje rane ozdravijo vaše rane.“

Ta pobožnost nudi dragocene ugodnosti v vsakdenešnjem življenji.

„Če mate kakšo težavo ali bridkost, nesite jo taki v moje svete rane i ležej jo bote prenašali.“

„Vsa vaša dela, tüdi še tak nezatna, zadobijo neizmerno vrednost, če so orošena z mojom svetov krvjov“.

Za betežnike.

Pri betežnikaj ponavljajte pogosto zdihljaj:

„Moj Jezus, odpüščanje i vsmilenje, po zaslugaj svojih svetih ran!“ Ta molítev okrepi düšo i telo.

Za vmirajoče.

„O, kak dobro je vmreti v presvetih Jezusovih ranaj!“

„Za düšo, ki vmerje v mojih svetih ranaj, nega smrti. Moje rane nej dajo živlenie“.

„Na poti mojih ran se tak lahko pride v nebesa“.

Za spreobrnjenje grešnikov.

„Moje rane pokrijejo vse vaše napake“.

„Darüj mi moje rane za spreobrnjenje grešnikov“.

„Grešnik, ki moli ‚Večni Oča, darujem ti rane Jezusa Kristuša v ozdravljenje naših dušnih ran,‘ se spreobrne.

„Pri vsakoj reči, ki jo spregovorite v rožnom venci vsmi-

ljenja, pústim kaplice svoje krvi na dúšo kakšega grešnika.“

„Rožnivenec vsmilenja je protiatež mojej pravičnosti. Te zadržava moje maščüvanje.

Za dúše v očiščilišči.

„Dobrota mojih ran pozove božo milost z nebes i zdiga-
va verne dúše v nebesa.“

„Presvete rane so največji kinč za dúšo v purgatoriumi.“

Za sveto cerkev.

„Moja hči, ti moreš svojo nalogo dobro izvesti. I tvoja na-
loga je, da darüješ nebeskomi Oči moje svete rane. Na te na-
čin pride sveta cerkev do zmagoslavja.“

„Neprestano moreš zajimati iz teh stüdencov, zato pa pos-
pešiš to zmagoslavje.“

*Prav posebno misli Jezuš na njemj posvečene dúše i žele,
da bi ga nasledüvale.*

„Rad bi vido, da bi bile vse moje zaročnice kak križane.“

„Hči! Glej moj trnjavi venec, pa boš vidila zatajüvanje.
Glej moje razpete roke i navčiš se pokorščine. Glej, kak razgal-
jen visim na križi i razmila boš sveto siromaštvo i čistost v
Njem, ki je celi čisti i ki te lübi kak Zaročnik.“

„Glej svojega Zaročnika! Celi je z ranami pokriti.“

„Križ morate lübiti i se püstiti iz lübezni do Jezüša kri-
žati. Potom bote mogli kak Jezuš vmreti i vstati od smrti. Zdaj
obnavlam milosti svojega trpljenja. Vaša naloga pa je, da po
celom sveti razširjate te blagoslov.“

„Bodi pogumna žrtev! Po toj poti morejo hoditi moji iz-
voljeni, če ščejo priti v večno blaženstvo.“

„Povej svojej redovnoj predstojnici, da bo vseli i v vsakoj
zadevi poslühnjena, če me bo prosila po mojih svetih ranaj i
če bo tüdi drügim velela moliti rožni venec vsmilenja.“

*Povzeto po knjižici „Sestra Marija Marta Chambon i pobožnost k pre-
svetim ranam Jezüša Kristuša“ Življenjepis te pobožne dúše smo lani objavi-
li v našem listi.*

ŽALOSTNOJ MAMIKI V TOLAŽBO.

„GLEJ, — TVOJA MATI!“

Dovršeno je delo odrešenja,
na svetom križi boži Sin visi.
Srce, roke, noge so njem' prebodli,
iz prsi prsi vre predraga kri.

Pod križom svetim pa v bolesti trga,
lübeče materino se srce.

„O človek grešni, kaj sem ti včinila,
da trgaš z rok mi nedužno Sinovo srce?“

Kre Matere trpeče svete,
pa lüblenec Jezušov stoji.

Polübla v skuzah, noge krvaveče,
neizmernee bolečin srce njemi trpi.

Reči poslušša mile i lübeče,
ki Sin jih sveti z križa govori:
„O Mati moja, glej tam zraven Tebe,
namestnik moj, — Tvoj Sin stoji.

Še en pogled na Njega, ki ga lübi,
pogled premili i pun najvekše boli:
„O Janoš moj, — glej Tvoja Mati,
lübeči, veren Sin njej bodil!“

*Žalüvala si za grehe
Ki smo krüvi jih mi vsi:
Düše naj ne bo niedne,
Ki pred grehom ne beži.*

Končano! V objemi mrtvoga zdaj Sina
trpeča Mati tam medli.

„O človek, ali je še bolečina,
ki bolečini toj vednaka bila bi?“

O blaga Ti trpeča moja Mati,
ki teliko nevol prestala si zame,
kda trnjav venec je prebodno
pod križom sveto, čisto Ti srce!

Nikdar Te neščem več žaliti,
i z grehom Ti srca raniti.
Lübeče dete vsikdar hočem Ti ostati,
a meni Ti, najbolša, mila Mati!

Viktorija Razlagova.

Štefanija Jurkič :

Življenjepis Blažene Imelde Lambertini, sestre Dominikanskoga reda.

Belda.

Kastora obimne i polubi svojo Beldo i se nasmeši rekoč :

„Čuj Belda ; zdaj bom ti pripovedavala kak je bilo v cerkvi.“

„Mamika, samo naj mi vujec Egidij prvine tisto pove, ka mi je včera j obečao.“

„Resan, spominam se mala Belda — veli p. Egidij — obečao sam ti, da ti bom pripovedavao od čudovitoga dogodka, ki se je dogodo pred polstoletjom v ednoj izmed naših cerkvi v Portugaliji. I ravno na dnešnji svetek, na svetek Vnébohoda !“

„O pripovedavaj, pripovedavaj, prosim te“, i Beldine rjave oči so se nepotrplivo zagledale v modro obličje dominikanca p. Egidija. Gospa Kastora pritisne dete šče močnej k sebi i kimne brati z glavov.

„Teda — poslušáš li, mala Belda ? — V varaši Santareun v Portugaliji je živo pobožen dominikanec, ki se je zvao Bernard de Morlaas. On je bio i vučiteo v samostanskoj školi. Dva dečaka iz ugledne družine sta precj odaljeno stanüvala od dominikanskoga samostana, pa sta si zato vsaki den s sebov prinesla obed v školo : većinomá krüh i sad. Od dnéva do dneva, opoldne vsakokrat v istom časi, sta hodila dečka z jelom v kapelo, ki je bila oddaljena od samostana.“

Pogled male Belde je prevzelo začüdenje : „V kapelo sta nosila jelo ?“ zašepeče.

„Da, v kapelo Belda ! Moreš znati da je v toj kapeli bila slika Marijina z božim Detetom. Teva dva dečaka sta tak vzlübila maloga Jezuša v Marijinom naročji, da sta se ž njim razgovarjala kak da bi živ bio. Zdaj poslušaj Belda. Neki den sta oba dečaka pozvala božansko Dete, da stopi dol i da potroši njima obed.“

Pater Egidij pretrga za minoto pripovedavanje, a mala Belda, vsa vznemirjena, se spüsti iz materinoga naročja i se primkne bliže svojemi vujci. V njenih očeh je bilo teliko svetoga žara i resnobe, a male rokice je močno pritisnola na prsa.

„Da Belda, dečaka sta v istini zaprosila maloga Jezuša, da se spüsti dol i da potroši ž njima obed.“

Pater Egidij pretrga ponovno pripovedavanje, a mala Belda na ráji spüsti roke dol i vsa v pričaküvanji šče bole odpre svoje rjave oči.

„I dogodilo se je veliko čüdo — nadalüje p. Egidij — mali Jezuš ostavi naročje svoje Matere i se tiho spüsti dol. Seo je med dečake, govorio, jo i pio je ž njima. Na večer toga dneva sta dečaka pripovedavala doma svojim starišom od čüde,

ali tej njima neso vervali. Drügi den sta toisto pripovedavala svojemi vučiteli. Bernard de Morlaas se šteo prepričati od istinitosti njihovoga pripovedavanja i je odišeo za njima v kapelo. Skriti je gledao i vido vse, ali je mučao i čakao.“

P. Egidij na hip zamuči, potem nadaljuje :

„Ednoga dneva sta se dečaka potožila svojemi vučiteli, da bože Dete vsikdar samo jemle i nikdar nikaj ne da, a njeva se ne vüpata, da bi kaj zaprosila od Njega. Vučiteo Bernard jiva navči, naj prosita maloga Jezusa, ka njima pokaže svojo lübezen. Kak je sledeči den mali Jezus ponovno bio med njima, sta ga zaprosila dečaka, kak njima je svetüvao vučiteo. Mali Jezus jiva na to pozove v dom svojega Oče.“

P. Egidij ponovno pretrga pripovedavanje i se začüdeno zagleda v nenavadno držanje Beldino. Roke je raztegnola i se vidilo, kak da njej nekša svetloba sija okoli male glave.

„Kda sta dečaka — nadaljuje p. Egidij — to povedala vučiteli, je Bernard taki zarazmo, ka je bože Dete s tem štelo povedati. Dečakima veli, da je on nemre püstiti same, pa zato naj oba zaprosita maloga Jezusa, da pozove i njihovoga vučitelja. Bože Dete je rado v to privolilo, i potem določi dečakama den toga čüdivovitoga potüvanja : ravno na denešnji den, na den Vnebohoda!“

P. Egidij nadaljuje :

„Z globokov slutnjov v düši, a z šče globokejšim žarom v srci je pripravlao Bernard svoje vučence na prvo sveto obhajilo kak na pravo popotnico za istinito pot v nebo. V tom žari priprave i pričaküvanja so minoli dnevi i napočo je den Vnebohoda Gospodovoga. V časi, kda v kapeli ne bilo niednoga vernika, je slüžo Bernard svojo mešo. Oba dečaka oblečena v dominikansko obleko sta njemi dvorila pri sv. meši. Kda sta se pričestila i kda je meša bila končana, so vsi trije pokleknoli na podnožje oltara.“

Od velikoga vznemirjenja je Belda tak prebledila, da je p. Egidij naglo pretrgao pripovedavanje. Gospa Kastora krikne od straha : „Belda !“

Beldino lice naglo porumeni, v očeh njoj gori velika radost i svetloba.

„Je-li — spregovori Belda — mali Jezus jih je ne vkano, on jih je odpelao v nebo !“

„Da“, tiho nadaljuje p. Egidij, „kda so redovnicje za nekoliko časa prišli v cerkev, so naišli vse tri s vküpsklenjenimi rokami i s smehom na licí. Bili so mrtvi i sklüčeni.“

„Kak so bili srečni !“ zašepeče Belda i povesi glavo. Na to vstopi notri grof Egano Lambertini. Mala Belda se obrne i zbeži proti svojemi očí. (Dale.)

Iz hrvaščine poslovenio : BOGOSLAV.

Poročilo goriške Slovenke od njenoga obiska pri Tereziji Neumann.

Že dolgo sem hrepenela obiskati to izvoljenko božo, od štere sem čela že telko lepoga i vzpodbüdnoĝa. Meseca septembra lansko leto se mi je spunila vroča žela. Jezerokratna hvala dobromi Bogi za to veliko milost!

Zveze z vlaki so uĝodne. V soboto 12. septembra ob 8 vŭri vĝojdno sva se s tovarišicov odpelali iz Salzburga, poldne sva bile že v Regensburgi na Bavarskom. Ob 6 vŭri veĉer sve dospete v Waldrassen i od tam v 5 min. z avtobusom v Konnersreuth. Kak sva bile razoĉaranive, svedoĉi, da se je Terezija poldne odpelala v mesto Speyer za botro spreobrnjenoj židovki Rotschild! Oglasila sem se na farofi, a tŭdi veleĉ. g. plebanoša ne bilo doma, odpelao se je s Terezijov v Speyer.

Mesto njega mi je odpro vrata konvertit Rotschild, ki me je poslušaio toti soĉŭtno, a samo pri na pol odprtih vrataj, kak da bi se boĝao vsiljivosti. Poznej sem zvedila, da je to sin one svetovnoznane bogate drŭžine, ki se je tŭ spreobrnio i da študira bogoslovje s pomoĉjov g. plebanoša, ar ga je drŭžina razlastila vseh pravic. Nekaj dni kesnej pa smo zvedili, da njemi je poslala mati povodom krsta svoje hĉere v Speyeri 15.000 mark tak, da se bo lahko sam vzdrŭžavao do primicije. (Vidite kakše so bože poti! Vr.)

V nekšoj trgovini sve dobiele privatno stanŭvanje i tam sve najšle veliko tolažbo. Meli so najmre smrtnobetežnoga oĉo, šteroga je Terezija predpoldnevom obiskala i ga ĉŭdovito lepo potolažila, da je mirno gledao smrti v oĉi. Tam so nama tŭdi povedali, kak dobra i dvorliva je Terezija, a da se mora ona i starši toĉno ravnati po navodilih višje cerkvene oblasti.

Drŭgo jŭtro naj je cerkev prešinila s ĉŭdovitim veseljom. Oltar Male sv. Terezike, lastnoroĉno okrašen od izvoljenke bože, tabernakel z evharistiĉnim Jezušom, ki po svojoj zvoljenki dava sveti viden dokaz svoje navzoĉnosti, svoje lŭbezni i moĉi v presv. Oltarskom Svestvi, naj je tak prevzeo, da vse pozabili na Trezikine odsotnosti i se poglobili v Srci lŭboga Zveličitela, ki zove iz tabernakla: „Pridite k meni vsi, ki se trŭdite“.

Isti ĉŭt bože navzoĉnosti prešinja tŭdi vse navzoĉe domaĉine i tŭjce. Takše pobožnosti nesam še opazila v niednoj romarskoj cerkvi. Dŭhovniki, domaĉi kak tŭjci, opravljajo najsvetejšo daritev tak, da je njih mešŭvanje prekrasna predga od Boga, ki nam je tak blŭzi. Oltar sv. Terezike je kak kniga. Iz nje ĉteš sreĉo i zmagoslavje dŭšnoga detinstva.

Pred cerkevjav so bile ĉupore tŭjincov, ki so prvejši den vidile Terezijo Neumann i guĉale ž njov. Z velikim navdŭšenjom so nam pripovedavale svoje vtise, svojo radost. Kda sve zvedile s tovarišicov, da se Terezija povrne samo za 8 dni, sve sklenole, da poĉakave na njo.

Oh, keliko sve v teh dnevaj povedale dragomi Zveličiteli od potreboĉ zdajšnjoga ĉasa! Kak toplo sve njemi priporoĉale

vse naše prijatele i kak srčno sve se njemi zahvalüvale za lü-bezen, s šterov se razodeva svojoj vernoj i velikodüšnoj zvoljenki! Oštali čas sve ponücale, da se seznanive z bogatimi spisi od dogodkov v Konnersreuthi i z domačimi. Od Terezije gučijo z velikim spoštüvanjom i brez vsiljivosti. Naša gospodinja nama je pravila med drügimi: „Njeno spravno trpienje je ešče hüjše, nego trpienje po petkaj“. Nadale sve zvedile, da ne sme nišče nagovarjati ali spitavati na cesti ne Terezije, ne njenih sorodnikov. Tüjci ne najdejo nikakšega organiziranoga sprejema, še menje pa kakšega vsiljavanja. Pač pa morajo sami iskati pojasnila.

Terezija ma pri hiši ograçek s krasnimi rožami. Den pred njenim prihodom so nesli ministrantje v cerkev šest loncov kras-

Jezuš je noso trnjavo korono, naj zadosti
za grehe mišljenja.

no cvetečih ciklam. Na mojo pitanje, kde so jih dobili, so mi pravili: „So vse od Treze.“ V ograçeki ma 15 rožnih grmov v spomin 15 skrivnosti rožnoga venca.

V četrtak gojldno je mešüvao i nas obhajao g. plebanoš Naber. Taki smo znali, da se je vrnila Terezija. G. plebanoši se pozna na vsem oponašanji, da ma vpogled v nadnaravne pojave. Kda guči, ga je sama dobrotä. On nizke postave, sivih vlas, visikih rjavih oči, ki podirajo v düšo. V četrek od pol 12 do 2 vüre se je smelo obiskati Terezijo. Pred zaklenjenimi vratami nas je stalo nad 50. Oča Neumann s pipicov v vüstaj je odpirao, sprejemao listke z dovolenjom i püščao posamezne gor po stopnicaj v prvo nadstropje. Prvi so ostali po 10 min., poznejši

po 5 min., zadnji pa po 1 - 2 min. Ar se je pozivalo po imeni, se je zgodilo, da sem bila bole med zadnjimi.

Kda sem vstopila, je stala Terezija pri stoli, potem je šla do stola pri konci postele i si doli sela. Njena postava je srednje velka, obličje mladostno zaokroženo, oči modre i čiste, kak naša planinska jezera, obrvi temne, izraz nebeskomilo smehljajoč. Po pozdravi me je taki pitala: „Ka mate na srci?“ I teda sem njej priporočila vse svoje zadeve i ona mi je oblübila, da bo vse vključila v svoje molitve. Prosila sem jo, naj mi podpiše nekaj podobic, pa ne smela. (Pripetilo se je najmre že, da je morala vklüb hüdim bolečinam podpisati nad 1000 podobic, odtec je ta prepoved.) Nato sem njej darüvala sliko stigmatiziranoga P. Pija v Italiji*). Taki ga je spoznala i sprejela z veseljom. Ona pa mi je darüvala štiri lističe z molitvami k Sv. Dühi, k sv. Jožefi i za verne düše. Ar sem mela pri sebi listek z dnevnim redom, sem jo pitala, štera točka je najvažnejša, pa mi je odgovorila: „To je stvar spovednika“. Razveselila sem se toga odgovora.

Nato sem jo prosila, naj mi pokaže rano i prijazno je zdignola rokavico i jasno sem vidila omejen pravokotnik pun rdečih posüšenih ranic. Sklonila sem se, polübila drobne prstke i odišla.

Drügi den sve stale že ob 8 vüri zajtra pred vrati Ob 9 vüri je že bilo približno 80 tujincov, med njimi 3 dühovniki iz Španije i eden kapucin. Ob pol 10 nas je šlo v hišo 9 i tam smo čakali, dokeč ne dao g. plebanoš Naber znamenje, da smemo po stopnicaj gor v Terezijino sobico. Sedela je na posteli v belo j nočno j obleki, z belim robcom na glavi i z razprostretimi rokami tak, da smo natenko vidili rane na dlanaj. Na robci sta bila dva velkiva krvaviva zamazka od trnjave korone. Izraz na obrazi nepopisno boleden. Oči temnokrvave i po licaj dva širokiva žleba krvavih skuz. G. plebanoš nam je tiho pravo: „Zdaj gleda 4. postajo križne poti. Naednok se njoj razlije po obrazi nebeskomili smehljaj. Bilo je srečanje z Jezušovov Materjov. Te sem prvič v živlenji razmila veliko lübezen Gospodovo do Marije. Zarazmila sem jo iz nebeskoga smehljaja. Po ločitvi je pali zavladao oni trpeči izraz, dokeč nej vsa otrüjena spadnola na blazino.

Te je pristopo g. plebanoš i jo pitao: „Rezl, ka si vide-la?“ „Lüboga Zveličitela i njegovo Mater“. Nato sem izročila g. plebanoši relikvijo, da spozna, če je prava. Komaj se je ž njov dotekno rane, že je Terezija odmeknola roko, ar začüti hüde bolečine, če pride v dotiko s pravov relikvijov. Te jo pita g. plebanoš: „Ka je to?“ „Nekaj od dragoga Zveličitela“. „Ka pa?“ „Nekaj od križa“. „Od šteroga dela? Od hrbita.“ „Na šteroj strani?“ Taki je zdignola roko i pokazala na desno ramo. Nato je pritisnola relikvijo na prsi i jo je molila z nebeskomilim izrazom hvaležne lübezni. Podala jo je nato g. plebanoši i on jo je dao meni. Srebrna škatlica je bila jako vroča, zname-

*) Stigmatiziran je, ki nosi rane Jezušove, kak je je noso sv. Frančšek As. i drügl. Vr.

nje visoke telovne vročine. Ponudila sem šče g. plebanoži falat tkanine, prepojene s krvjov P. Pija, a ne čutila nikaj pri tom. Taki nato si je pali doli sela, razprestrla roke i začnoľa gledati 5. postajo.

Odišli smo i vstopilo je 9 drüghih obiskovalcov i tak do 11 vüre. Po 11 vüri smejo stopiti samo dühovniki, ar je trpljenje vsikdar hüjše. Ob 1 vüri popoldnevi prestanejo smrtne bolečine i vmerje navidezno. Potom zaspi. Kda se prebüdi, jo zmiijejo. Po tom obiski smo šli vsi v cerkev i tam molili sv. križno pot, kak še nikdar prle.

Se bi rada obiskala Terezijo. Pri prvom obiski je človek zmešan i pozabi vnogokaj.

Zahvaljen Bog, ki v sv. Oltarskom Svestvi zmagüje nad bolvani zdajšnjega časa!

„Opravičeni smo v njegovej krvi.“ (Rim. V. 9). Ta krv je stekala z križa. Gde je prle bila sama hüdobija, je zdaj sama smilenost, sama pravičnost, sama jakost. Edna kaplica bi zados-ta bila, ka nas reši, pa nesamo nas, ka reši milijone i milijone svetov. Pa Jezuš je prelejao vso svojo krv do zadnje kaplice. To pa zato, naj kopeo za čiščenje naših düš tak obilna bo, da nikdar v nikšoj blodnosti, nikomi ne more sfaliti. Do zadnje kaple je prelejao Bog, Marijin Sin, svojo sveto krv zamene, ka bi jaz lepo düšo meo i vekomaj srečen bio. Ga lübib zato ne-izmerno njegovo lübezen? Čuvam greha svojo düšo, štero je tak drago odküpo?

VSEBINA :

Marija naša mamika.	Str. 1	Življenjepiš Blažene Imelde	
Sv. Jožef.	„ 4	Lambertini, sestre Domini-	
Karmeličanke božega Srca		kanskoga reda.	„ 11
Jezušovoga.	„ 6	Poročilo goriške Slovenke od	
Rožnivenec vsmljenja, all		njenoga obiska pri Tereziji	
rožnivenec presvetih ran		Neuman.	„ 13
Jezušvih.	„ 7		
Žalostnoj mamiki v tolažbo.	„ 9	Kratke misli ki daleč segajo.	„ 16